

Žmogaus gyvenimas kaip krištolas – trapus ir nenuspėjamas. Vieną dieną mes džiaugiamės gyvenimo malonumais, kitą – sprendžiame užgriuvusias problemas ir rūpesčius. Tačiau krištolui sudužus, jo šūkių surinkti nebeįmanoma. Šį kartą nekalbėsiu apie tai kaip kimba žuvys. Norėčiau Jums savais žodžiais atpasakoti vieną tragišką istoriją.

....penktadienį atrodė, kad bus gražus įsibėgėjančio spalio savaitgalis. Baigdami darbus jau mintyse klajojome Nemuno pakrantėmis su spiningais rankoje. Išaušus šeštadieniui linksmi nusiteikę trise atvykome prie Nemuno, kur viliojo į upės srovę įsirežusios dambos. Susirinkome spiningus ir su kolega užbridome ant viliojančios dambos, už kurios viršūnės sūkuriavo srovė. Už keliasdešimt metrų nuo dambos, priešingo kranto link bolavo dirbtinai supilta salelė, aplink kurią turėjo sukinėtis ir plėšrūnai. Šiltai apsirengę ir „įlindę“ į bridkelnes su draugu pradėdame šukuoti vandenį. Pirmieji metimai žuvų nesugundo, tačiau sugundo mus užbristi ant toliau esančios salelės. Vanduo pakankamai aukštas ir kelias iki salelės nėra lengvas. Atsargiai judu link savo tikslo. Vanduo su kiekvienu žingsniu vis aukščiau semia bridkelnes ir staiga suprantu, jog salos pasiekti nepavyks. Bandau apsigręžti, tačiau slysteliu ir praradęs pusiausvyrą niurkteliu į vandenį. Pirmiausia į galvą šauna mintis, kad vos pradėjus žvejybą ją susigadinai. Vanduo ne šiltas, o išlipus į krantą teks važiuoti namo. Bandau užčiuopti kojomis dugną, tačiau jos dėl per bridkelių viršų plūstelėjusio vandens tampa švininės ir pradeda traukti žemyn. Panyru po vandeniu. Pavyksta vėl iškilti paviršių ir išgirstu draugo riksmą griebti už meškerės. To padaryti nepavyksta. Vis dar spausdamas spiningą

rankoje staiga suvokiu, kad situacija tampa kritiška. Pamatau į vandenį lygiai kaip ir aš panyrantį draugą ir paleidęs spiningą iš visų jėgų bandau išsilaikyti vandens paviršiuje. Srovė negailestingai neša tolyn. Tarsi per miglą matau, kaip atskubėjęs basomis trečiasis draugas, kuris buvo be bridkelnių atbėgo ant nelemtos dambos. Girdžiu kaip jis rėkia, kad nusimesčiau į dugną traukiančius drabužius, tačiau vos nustojus irtis rankomis švininis kūnas traukia žemyn. Prarandu nuovoką ir orientaciją. Tiesiog iš paskutinių bandau išsilaikyti paviršiuje..

Tarsi sapne išgirstu kaip vienas iš draugų man rėkia, kad stočiausi. Kelis kartus pajuntu per kojas kažką brūkštelint. Pabandau atsistoti ir kojomis pajuntu dugną. Atsistuju... Matau vieną draugą liepiantį man likti stovėti. Klausiu kur trečias. Ausis pasiekia žodžiai, kuriuos sunkiai suvokiu ir negaliu patikėti. Jo nebėra...

Toliau sekusias akimirkas atsimenu tik per rūką. Atvykusius gelbėtojus, kurie šiaip ne taip ištraukė mane į krantą, greitosios pagalbos automobilį, ligoninės reanimaciją, baltas palatos sienas ir kiaurai veriančią mintį, jog iš trijų likome tik dviese...

Likusiems dviems draugams pasakoti šią tragišką istoriją buvo tikrai nelengva. Gniauždami didžiulį skausmą ir graudelį jie tai darė dėl vieno tikslo. Matydami straipsnius spaudoje apie žvejų žūtį kažin ar kada susimąstome, jog tai gali nutikti ir mums. Jei ši istorija paskatins nors vieną iš šimto žvejų susimastyti ir nusipirkti neskęstančią liemenę ar pasirūpinti kitomis saugumo priemonėmis, ji savo tikslą pasieks...